KIS LAP

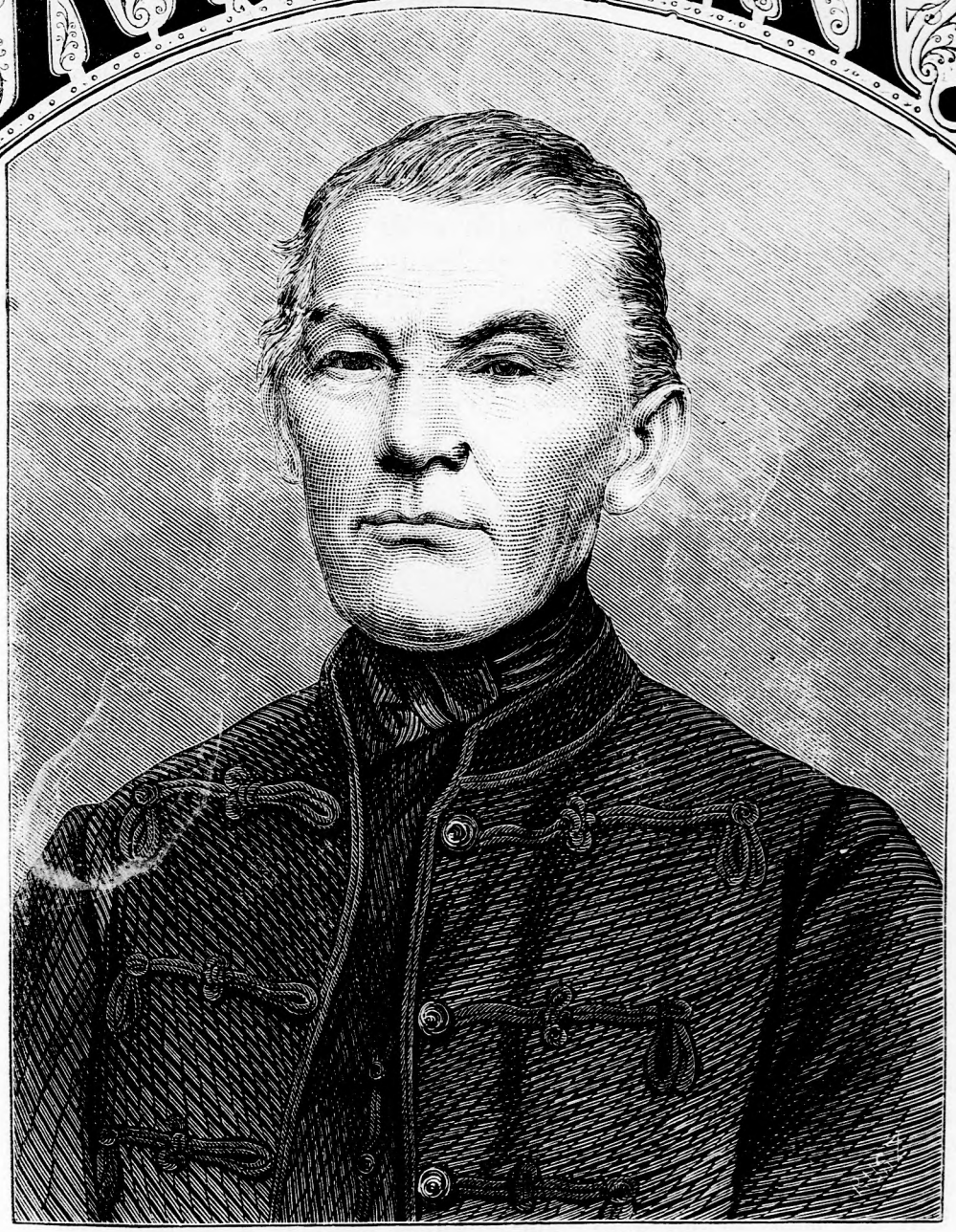

Lukács Bácsi. (Lásd a 202. l.)

13. sz. — 1872|73. IV. kötet.

MATYI ÉS PETI

vagy:

az élet egy korálszigeten.

(Folytatása.)

A SZIGET, melyre menekültek, homokzátonyok által össze volt kötve még több apró szigettel. Matyi és Peti bejárták a közel szigeteket s ha a zátony itt-ott véget ért, usztak is, hogy kikutassák, hol volna legjobb hely a megtelepedésre. Hosszu vizsgálódás után azon hirrel tértek vissza, hogy legkedvezőbb fekvése van annak a szigetnek, melyen most vannak; hanem a többi szigetekre is sok mindenféle portékát, sörös hordókat, s egyebeket vetett ki a tenger.

Olyan szomoru állapotban, a minőbe a szerencsétlen „Herkules“ személyzete jutott, semmire sem volt annyira szükség, mint hogy szépen egyetértsenek s a kapitánynak mindenki engedelmeskedjék. Hanem, fájdalom, nem igy történt és csak bajt okozott, hogy a tenger annyi boros és sörös hordót partra vetett, mert a legények csakhamar részegeskedni és lázongani kezdtek. Jakab mester, ki a főkormányos halála folytán most első tiszt volt a kapitány után és igy köteles volt volna jó példát mutatni, épen ellenkezőleg nagyon roszul viselte magát, nekiállt egy boros hordónak és mindig oly részeg volt, hogy alig tudott lábán állni.

A kapitány látván a veszedelmet, szigoruan járt el. Jakab mestert degradálta közmatrózzá, aztán összehivta az egész legénységet és kemény hangon tudtokra adta, hogy ő itt e szigeten csak épen ugy urok és kapitányuk, a mint volt a hajón, parancsainak mindenki engedelmeskedni köteles, a ki pedig nem engedelmeskedik, azt szigoruan büntetni fogja.

Hanem Jakab mesternek ugyan hiába beszélt, oly annyira megfeledkezett ez minden kötelességeiről, hogy most a kapitány szavaira daczosan előlépett és igy szólt:

„Már hiszen én nem bánom, a kapitány ur lehet ura és királya ennek a szigetnek és mindenkinek, a ki engedelmeskedni akar; de van itt még több sziget is, és valamennyi fölött nem uralkodik a kapitány.“ Ezután a legénységhez fordulva szólt tovább: „Fiuk, ki jön velem? Választunk magunknak egy szigetet, a hol senki sem parancsol nekünk s iszunk, eszünk, teszünk, amint tetszik!“

Több mint tiz matróz azonnal hozzáállott s kiáltozá: „Éljen Jakab mester! Mi vele megyünk!“

„Menjünk barátim,“ szólt Jakab mester, minden köszöntés nélkül hátat forditott a kapitánynak s eltávozott. Utána még vagy tizenöt legény ment, mindegyik jól megrakodva boros és sörös kancsókkal és hordócskákkal.

„Csak menjetek, semmirevalók!“ szólt a kapitány nyugodtan. „Én csak

örülök, hogy megszabadultam tőletek, most legalább rendet tarthatok; ti pedig csináljatok, a mit tetszik."

Ezután rögtön hozzálátott a derék kapitány a rendezkedéshez. Mindenekelőtt őröket állitott föl, nehogy az eltávozott lázadók visszatérjenek eleséget rabolni; mindenféle élelmi szerek felügyelőjévé Bogrács bácsit nevezte ki. Baltás gazdának meghagyta, hogy a nagy csónakot, mely kissé megrongálva hevert a parton, igyekezzék valamiképen összetatarozni, a különféle ruhákból, vásznakból pedig sátrat csináltatott. Aztán kihirdette, hogy minden ember kap naponként kétszer öt lat hust és egy messzely bort vagy sört, — egyebet semmit, a vizzel pedig nagyon gazdálkodva kell bánni. A vizeshordók felügyelőjévé a hajóorvost nevezte ki és erre a hivatalra az orvos nagyon alkalmas ember volt; épen olyan kérlelhetlen, bátor és nyers ember kellett oda, mert abban a rettenetes forróságban a szomjas legényektől nem könnyü dolog volt megőrzeni a vizet; ha az orvos nem őrzi oly jól, bizony néhány nap alatt elfogyott volna s akkor megvan a nagy baj. Haragudtak is reá a legények, de ő azzal keveset törődött.

Andor urfi látván a vizhiány veszedelmét, az idő nagy részét forrás keresésével töltötte. Nagyon meglepő volt most látni ezt a fiatal embert, ki azelőtt egy elkényeztetett uracsnak, kesztyűben a pamlagon heverésző dologtalan embernek látszott, most pedig fáradhatlanul dolgozott, ásott, fúrt a földben s épen nem kimélte finom kezeit. És ámbár mindenkép osztozott a többiek sorsában, néhány nap mulva Andor urfi ügyesen módját ejtette, hogy mégis különb legény volt a többieknél; fehér kendőből szép turbánt kötött fejére, nagy női kendőből pompás halókabát-félét csinált s derekán szép tarka szalaggal összekötötte, csizmát pedig fekete posztóból készitett, vékony deszkadarabot használván talp helyett, ugy hogy néhány lépésnyiről ugy látszott, mintha valósággal csizma volna.

Mondtuk már, hogy a kapitány nagyon takarékos ember volt, sőt matrózai azt tartották felőle, hogy nemcsak takarékos, hanem szörnyen fősvény s szinte sajnálta, hogy a legénység nem tud étel-ital nélkül megélni, ugy hogy a jó Bogrács bácsi nélkül bizony nagyon soványan éltek volna a hajón. Valószinü, hogy a matrózok kissé tulozták a dolgot, de annyi bizonyos, hogy a kapitány, bár különben igen derék ember és jó tengerész volt, szeretett takarékoskodni és zsugorgatni, a hol csak lehetett. És ha már a hajón, a hol pedig mindennek bővében volt, igy gazdálkodott, képzelhetni, milyen fösvény lett most, mikor egy kopár szigetre jutottak, honnan egyhamar menekülésre sem nyilt kilátás. Eleinte a szigeten lakott madarakat fogdostatta össze pecsenyének; de ezzel mihamar készen voltak, mert mindössze is csak kevés madár fészkelt ott; mindenképen törte tehát az eszét, hogy valami eleségfélét ta-

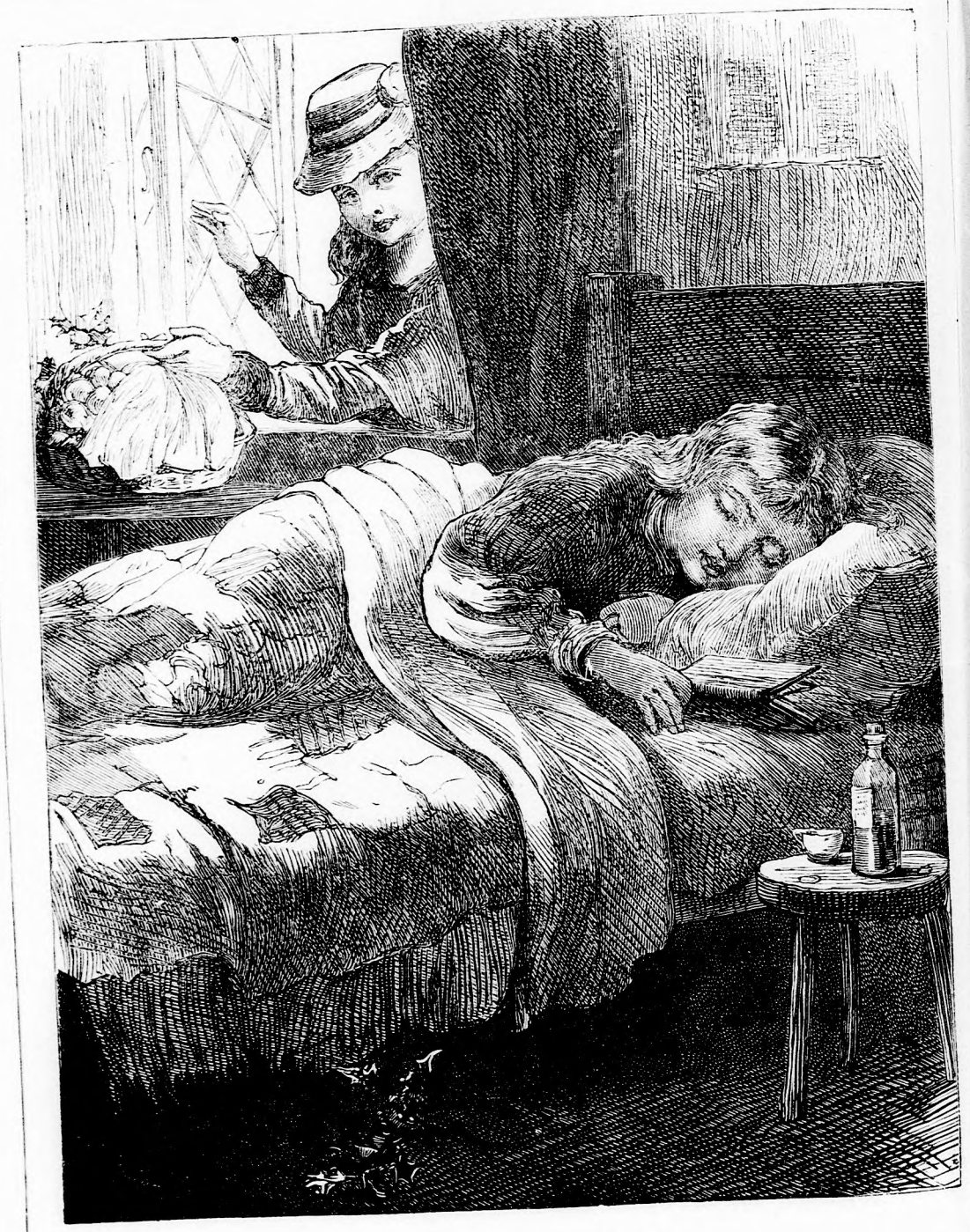

ELALUDTA! (Lásd a 206. l.)

Erdélyi Szász Gyermekek Mint Karácsonyi Dalnokok.

láljon s ne kelljen hozzányulni a hajóról való élelmi szerekhez. Közben pedig igyekezett megmagyarázni a legényeknek, hogy mérsékelten élni nagyon egészséges dolog ám, nem jó sokat enni, stb. Az efféle beszédhez a matrózok persze nagyon savanyu arczot vágtak, mert hiszen ugyis elég sovány koszton voltak s mert nagyon éhesek voltak, kijelentették, hogy ha sokáig koplaltatja meg őket a kapitány, ők is Jakab mester után mennek. Igen kellemes hir volt tehát a kapitánynak, midőn jelentették, hogy a parti sziklák közt rákok, osztrigák s más efféle tengeri állatok találhatók.

„Bogrács bácsi!“ szólt a kapitány „mától fogva csak fél porczió járja a husból; nagyon jó eledel ám a rák, meg az osztriga; aztán halat is lehet fogni, az is nagyon tápláló.“

De a legénység nem volt megelégedve ez intézkedéssel; kijelentették, hogy ők nyers rákot és halat nem esznek, inkább elmennek Jakab mesterhez a Sör-szigetre, — igy nevezték el a lázadók szigetét.

Kérdés, keresztülvitte volna-e tervét a fösvény kapitány, ha nem sikerült volna szerencsére tüzet csinálni s igy a rákot és halat megsütni. Andor urfinak tudniillik eszébe jutott, hogy egy kis hordó lőpor is van s csak egy szikrát kellene valamiből kiütni — s a lőpor segélyével lehetne tüzet rakni. Összeszedtek tehát száraz faleveleket, galyakat s egy kemény kovakőről aczéllal szikrát ütöttek, — a lőpor meggyult, utána a száraz falevél s csakhamar vigan ropogott a tüz és sült a jó hal, melyet aztán mohón befalatoztak. A tüzet aztán éjjel-nappal folyton táplálták, és éjszaka jól is esett közelében heverészni, mert bár nappal nagy volt a hőség, éjjel hüvös szellő fujdogált s nem volt hova menekülni előle.

(Folytatása következik.)

FURCSA LEGÉNY.

melylyel Laczi urfi Sylvester éjjelén álmodott, miután este apja intése ellenére nagyon sok sültet és tésztát, sőt még puncsot! is elfogyasztott.

Ezért hát vigyázni kell, kis fiaim, és nagy ünnepek alkalmából sem szabad megfeledkezni a mértékletességről.

A KIS PUPOS.

— Mese. —

Volt egyszer egy asszony, annak volt egy leánykája és ez a leányka igen kicsiny és sápadt volt és nagyon különbözött más gyermekektől. Ha anyjával ment az utczán, az emberek rábámultak és egymás közt sugdostak s ha aztán a kis leány kérdezte mamájától, miért bámulnak ugy reá az emberek, a mama mindig azt felelte: „Mert igen szép uj ruhácskád van, kedvesem.“ A kis leány ezzel megelégedett; de mikor hazaértek, az anya ölébe vette, megcsókolta és könyezve mondogatá: „Kedves, egyetlen gyermekem! Mi lesz belőled, ha én meghalok? Senki sem tudja, még édes apád sem, milyen angyali jó kis gyermek vagy te!“

És nem sokára a jó anya hirtelen megbetegedett és néhány nap mulva meg is halt. A kis leány atyja egészen kétségbeesett és fájdalmában neje sirjába akart temetkezni; de jó barátai nyugtatgatták és vigasztalták, tehát mégis csak életben maradt, egy eztendő multával pedig uj feleséget hozott a házhoz, sokkal szebbet, mint a régi volt; de nem olyan jószivüt ám!

A kis leány pedig, a mióta édes anyja meghalt, ott ült mindig a szobában az ablak mellett elhagyatva, magányosan, mert nem volt, a ki vele sétálni ment volna. Még sápadtabb volt s egy év alatt csöppet sem nőtt.

Mikor az uj mama a házhoz jött, igy gondolkozott a kis leány: „No most megint fogok sétálgatni, fogok járni a szép utczákon, a kellemes napfényen, látni fogok megint szép virágokat a sétatéren.“ Mert a ház, melyben laktak, sötét, szük utczában volt s az ablakból alig egy arasznyi darab látszott a szép kék égből. Az uj mama ki is járt mindennap sétálni s mindennap szép tarka ruhát öltött, sokkal szebbet, mint a régi mama. De a kis leányt soha sem vitte magával.

Végre a kis leány nekibátorodott és egyszer szépen, nagyon szépen megkérte az uj mamát, vinné őt is sétálni. De az uj mama kereken megtagadta és igy szólt: „Van eszed, hogy ilyesmit kérsz? Mit mondana a világ, ha veled járkálnék? Hiszen te pupos vagy, a pupos gyermeknek otthon kell ülni.“

Erre a kis leány elhallgatott s mihelyt az uj mama kiment sétálni, fölállt a székre a tükör elé és csakugyan! látta magát a tükörben, — pupos volt, nagyon pupos! Aztán szép csöndesen az ablakhoz ült ismét és a régi jó mamára gondolt, ki mindennap magával vitte sétálni. Aztán ismét a pupra gondolt.

„Valjon mi lehet benne?“ töprenkedék. „Valaminek csak kell lenni az ilyen pup belsejében?“

A nyár elmult és midőn a tél beköszöntött, a kis leány még sápadtabb és oly gyönge lett, hogy nem ülhetett többé az ablak mellé, hanem ágyban kellett feküdnie. És hogy tavaszszal a virágok nyilni

kezdtek, egy éjjel a régi jó mama eljött a kis leányhoz és elbeszélte, milyen szép és fényes a boldog menyország. — Másnap reggel a kis leány meghalt. Apja siratta.

„Ne sirj,“ szólt az uj mama, „leg-

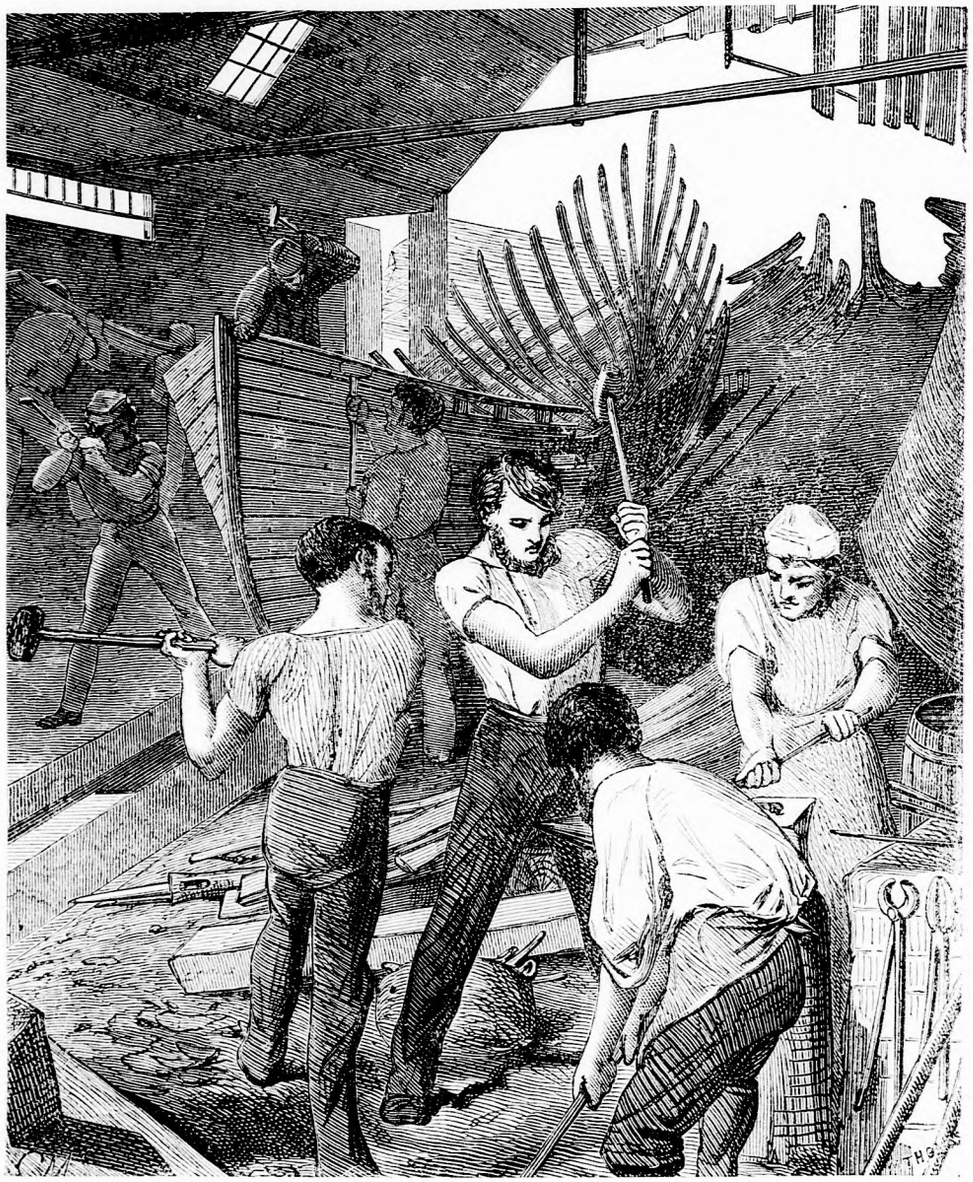

A Mentőcsónak. (Lásd a 207. l.)

jobb a szegény gyermeknek a sirban.“ Az apa nem felelt, csak némán bólintott.

És midőn a kis leány már el volt temetve, angyal röpült le az égből, nagy fehér hattyuszárnyakon, leült a sirra, kopogott, mintha ajtó volna s a kis leány kilépett a sirból. Az angyal elmondta neki, hogy érte jött, hogy elvigye régi jó mamájához, az égbe. Erre a kis leány félénken kérdezé, valjon az égben vannak-e pupos gyermekek ? . . hiszen az nem is lehet . . ott minden olyan szép és fényes !

De az angyal igy válaszolt : „Kedves, jó gyermek! Hiszen te már nem is vagy pupos,“ és e szavaknál megérinté a kis leány hátát. Erre az a csunya pup leesett, mint valami nagy üres doboz, — és mi volt benne?

Két gyönyörü angyal-szárny! Ezeket a kis leány kiterjeszté, mintha már régóta tudott volna röpülni s aztán az angyallal fölröpült a ragyogó napsugárakon át a kék égbe, a mennyországba. S a mint odaértek, rögtön megpillantotta a kedves, régi jó mamát, ki tárt karokkal várta. És aztán egyenesen a jó mama ölébe röpült.

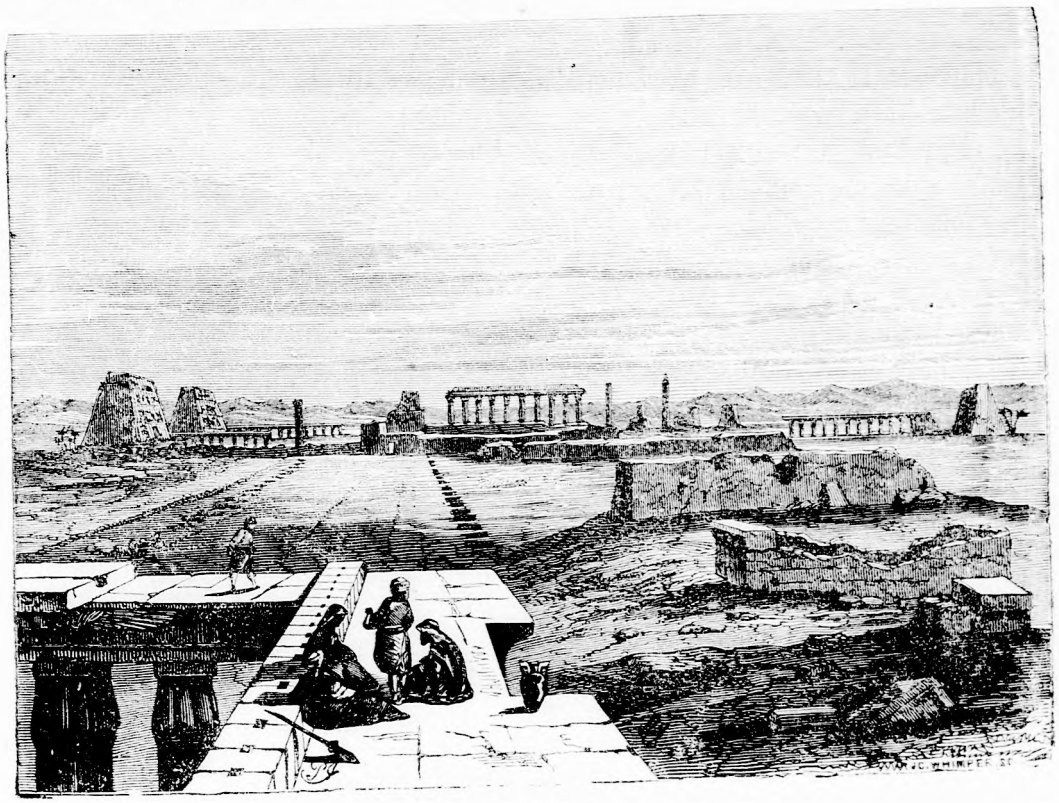

Theba Romjai. (Lásd 206. l.)

LUKÁCS BÁCSI.

(Képpel a czimlapon.)

Szeretett kis olvasóim!

Az ujévet szebben meg sem kezdhetné a „Kis Lap“ mint azzal, hogy nektek azon férfiu arczképével kedveskedik, ki *fél századon felül foglalkozik a gyermekek nevelésével.* Menynyi szeretet, mennyi türelem, kitartás, bölcseség, testi és lelki erő kivántatik e bár szép, de tövises pályára: azt még most meg nem itélhetitek. Csak ha megnőttetek, fogjátok érteni. *Érezni* azonban most is érezhetitek, mert a sziv gyorsabban fejlődik az elménél s a hála és szeretet érzelmeire a gyermek s az érett ember egyaránt képes.

Hetven év! Mily szép kor! Már ez maga is látható jele az Isten jóságának, ki ezen igazi hivét ily hosszu élettel áldá meg. Lukács bácsi is követé az Idvezitő példáját, ő is igy szóla: „*Engedjétek hozzám jönni a kisdedeket.*“ S ha meggondoljátok azt, hogy sokan vannak közületek, kiknek nemcsak jó atyját és édes anyját, de tán nagyapját és nagyanyját is tanitá és nevelé: szivetekben bizonyosan fölbuzog azon kettős érzés, melyet emliték, a szeretet és hála érzelme e derék, jeles férfiu iránt.

Lukács bácsi a gyermeknevelés terén egyik elsőrendü tekintélye hazánknak, ki nemcsak élő szóval, hanem irodalmi téren is jelét adta kiváló képességének. Számos dalocskát tudtok, sok szép kis mesét olvastatok, anélkül hogy sejtenétek: voltakép neki köszönhetitek a gyönyörüséget.

Már most nyugalomba lépett és csöndes visszavonultságban élvezi a becsületes szorgalomnak szerény bár, de izes gyümölcseit. Most Pesten él a kedves jó öreg ur a „London“ városához czimezett vendéglőben s a ki szive sugallatát követni akarja közületek, forduljon hozzá bátran, ő szeretettel fogadja soraitokat és látogatástokat. Épülést és élvezetet fogtok lelni társaságában és válaszaiban.

De bár nyugalomban él, korán sem higyétek, hogy pihen. Elméje és szive oly élénk, mint amilyen volt ifju korában. Csak teste aggott el. Csatlakozzatok tehát szives kivánságaimban hozzám és kiáltsuk föl lelkesen: a jó isten tartsa meg még soká testi-lelki erőben a gyermekek legigazabb barátját, az isten éltesse Lukács bácsit!

Életrajzát im vegyétek a következő versecskékben, miket saját maga irt és küldött be számotokra a „Kis Lapba.“

Forgó bácsi.

* * *

ÉLETPÁLYÁM.

Ezer nyolczszáz háromban
A szőke Vág partján,
Márczius hetedikén
Születtem Kamocsán.

Atyám Benjámin volt,
Anyám Sóki Sára:
Kiknek nyugvó porait
Szivem most is áldja!

A jó öreg Kelemen
Tiszteletes uram
Önté rám a szent vizet. —
Ki már rég otthon van!

Váradi János vala
Az első tanitóm. —
Segédje Patai Pál
Abé-aboztatóm . . .

Amattól féltem nagyon!
Emezt ugy szerettem:
Mikor elment, keserves
Könyeket ejtettem. —

Hazulról Pócsmegyerre
Vittek kis diáknak.
Honnan szép kezeszennyét
Hoztam el, Tóth Pálnak!*)

Majd Komáromba adtak
Az éćes jó szülők;
Itt sem sokkal valának
Jobbak a nevelők.

Kivevén egy volt szinészt,
(Nagy Mózesnek hitták)
Az isten áldja is meg
Szegénynek a porát. —

Losoncz kedves helyem volt,
Patak nem annyira —
Ott is hagyám a tógát,
S lettem — vándorfia!

Édes anyám siratott,
Mert ő ugy akarta,
Hogy pap legyek; s lettem pap!
„A kicsinyek" papja! —

* * *

Életkorom kérditek tán
Kedves kis pajtások?
Hetven tavasz mult, mióta
Látom e világot!

Dalos madár akkor igy szólt:
„Vándor lesz belőled!
S ha elmégysz, nem fogod látni
Többé jó szülődet" . . .

Nem is láttam! — Vándoroltam
Szerte e hazában:
Ötven éve, hogy veletek
Élek barátságban!

Már vén vagyok; s készülgetek
Arra a nagy utra . . .
Im vegyétek, kis kedvesek!
Szivből fakadt áldásomat,
A végbucsuzóra.

Lukács bácsi.

*) Nevezett rokonom bár jeles néptanitó, de irántam felettébb kemény, — sőt ottan-ottan kegyetlen vala. **Lukács bácsi.**

KÉT KARÁCSONY-EST.

— Elbeszélés. —

Irta: **Ida néni.**

(Folytatása.)

KÁROLY engedelmeskedett s azonnal lefeküdt, de igen soká nem mert elaludni, mert attól félt, hogy a mi vele ez estén történt, az csak olyan tündérálom, mely, ha fölébred, oly gyorsan foszlik el, mint a tünde délibáb; mert bár szegényes szobában feküdt is, mégis oly jól érezte magát, mintha palotában, selyem párnán nyugodott volna, s oly kimondhatatlanul édesen szunnyadt el a fa pattogása és a két öreg csevegése mellett, kik szintén már régen nem beszélgettek oly kedélyesen, mint ez estén, mert érezték mindaketten, mily jó tettet követtek el, midőn az isten fiának születése napján egy nyomorban sinlődő lényt megmentettek az éh-haláltól.

* * *

Elmultak a karácsonyünnepek, el a farsang, el a zordon tél, s lassanként megérkezett a virágos tavasz,

s vele a vidám ,csicsergő kis madárkák, és a mi kis Károlyunk, kit csak pár napra akartak János bátyáék magoknál tartani, még mindig ott élt köztük. Alig ismernénk rá, annyira átváltozott. Egykor halavány arcza élettelies pirral volt bevonva szemében édes elégültség csillogott; a tiszta öltözék szintén kiemelte arczának szabályos körvonalait.

Kata asszony, mint már föntebb is említém, eleinte igen nehezen egyezett abba, hogy néhány napig is helyet adjon az árvának; de később néhány nap mulva megváltozott nézete, miután Károly igen szelid, kedves modorú, engedelmes fiu volt, a ki Kata asszonynak gondolatát is igyekezett eltalálni, s igy valódi Isten áldása volt a háznál. Kora reggel fölkelt s csendesen, zajtalan léptekkel ment a vaskályhába begyujtani, hogy mire az öregek fölébrednek, meleg legyen a szoba. Ha eső volt, azonnal fogta az esernyőt és sietve ment a hivatalba János bátyáért; szóval, minden tőle telhető módon igyekezett határtalan háláját nyilvánitani jótevői iránt. Ő soha sem volt kedvetlen vagy duzzogó, s a mindig vidám kedélye jótékonyan hatott a két öregre, kik napról napra mind jobban megkedvelték a szelid gyermeket. Különösen Kata asszony kegyét nyerte meg Károly, mert mióta nálok volt a fiu, ő soha sem unatkozott, nem volt oly magányban, mint régebben, volt kivel elbeszélgetni, midőn a hideg esős időben kötözgetett; valóban jól esett a beszédes Kata asszonynak, ha elmesélhette a figyelemmel hallgató Károlynak a „tengerütő pálcza“ és az „arany rózsa“ tündérregéit . . . És igy lőn, hogy ő unszolta férjét, fogadnák örökbe a fiut.

— Hiszen ugy sincs a nagy világon senkink! mondá bús sohajjal. Ki tudja, nem-e a jó isten küldte e jó gyermeket nekünk karácsonyi ajándékul, hogy később aggságunkban ő legyen gyámolunk.

János bátya nem volt e kivánatnak ellene, és örökbe is fogadták Károlyt. Beadták őt az iskolába; a fiunak kitünő, éles esze volt, néhány hó mulva már olvasni tudott s egy évre ezután képes volt esténként folyékonyan felolvasni apró kis történetkéket gyámszülőinek; s igy a kis fiu vidámságot hozott a két öreg magányos életébe.

* * *

Károly már négy év óta volt gyámszülőinél, kiknek soha egy pillanatra sem volt okuk megbánni, hogy magukhoz vették őt. A tanulmányokban kiváló előmenetelt tett; ösztöndijt s több kitüntetést nyert, s nemcsak tanárai, hanem iskolatársai is kedvelték és szerették előzékeny szivességéért, őszinte, nyilt modoráért. Mert Károlynál alig lehetett volna hivebb és készségesebb jó barátot találni.

János bátya az utolsó évben gyakran gondolt arra, hogy mi is legyen a fiuból; mesterségre szánta őt ugyan,

de Károly oly tűzzel és kedvvel tanult, hogy az öreg sajnálta az iskolától elvonni.

Szép tavaszi estén épen Kata asszonynyal megbeszélte a dolgot, midőn Károly kipirult arczczal lelken-

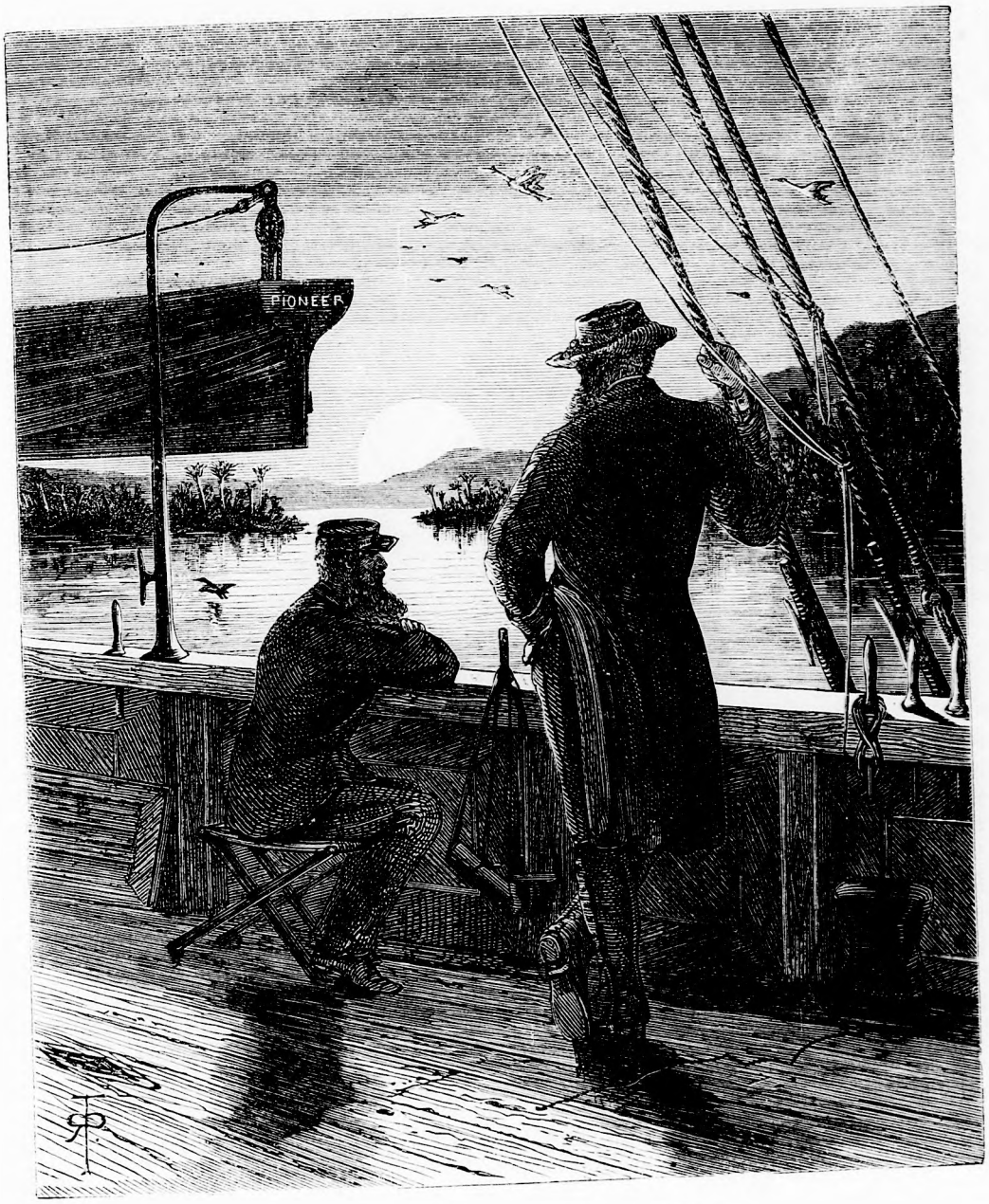

Utazás a Niluson. (Lásd a 207. l.)

dezve szalad be, kezében ujságot tartva, melyet e szavakkal nyujtott át a bámuló János bátyának:

— Olvassa csak apám e sorokat, oh, milyen váratlan öröm ért engem!

(Vége következik.)

UTAZÁS A NILUSON.

(Képekkel 201. és 205. lapokon.)

A ki a Nilus folyamán gőzhajón végig utazik, csodás tájakat lát és csodás gondolatok is fogják el. Mily változásokon ment át a világ évezredek alatt, azt itt nagy és kis dolgokban egyaránt láthatja. Nem furcsa, sőt csodálatos-e, ha meggondoljuk, hogy azon homoksivatagokban, hol több ezer esztendővel ezelőtt a zsidók vándorolgattak, most vasutakat épitenek s a hol hajdan napokig, hetekig kellett szomjan, lihegve átfáradni, ott most a gőzmozdony néhány óra alatt végigröpiti a kényelmes kocsiban ülő utast! És az öreg Nilus folyó, mely hajdanában Mózes bölcsőjét ringatta s melynek vizében a sok ezer éves Theba és Memphis városok romjai tükröződnek viszsza, most csodálkozva látja, hogy tüzet és gőzt okádó szörnyetegek: gőzhajók járnak rajta, melyektől még a rettenetes viziló, meg a hajdan istenség gyanánt imádott krokodilus is megijed és a viz fenekére bujik.

Valóban, a legcsodásabb ellentétek közé tartozik, ha egyszerre látjuk az ősi pyramisokat s a gőzhajókat, az obeliskek időrongálta gránitját s a gőzhajó számára szükséges kőszenet, az ó-egyptomi sphinxeket s az angol hajókapitányokat, a karcsu pálmafát s a füstölgő hajókéményt. És a ki ott ily hajón utazik és látja az évezredek előtt volt világ maradványait, kénytelen fölkiáltani: „Mi a világ életében egy évezred? egy percz! És egy emberélet? egy lehellet, mely nyom nélkül elvész a nagy mindenségben!“

„ELALUDTA!“

(Képpel a 196. l.)

„Sári, kedves kis hugom,
Jöszte szaporán!
Pompás szép ötletem jött
Tegnap délután.

Lukács bácsi dalait
Amint forgatám,
Megakadott a szemem
Egy szép kis dalán.

Szép ujévi köszöntő
Volt az, kis hugom,
Melyet nem olvastál még
Te sem, ugy tudom.

Azt tanuljuk, Sárikám,
Szorgalmatosan.“
Igy szól Gyula s a könyvért
Gyorsan elrohan.

Aztán a két jó testvér
Ugyancsak tanult,
A két gyermek arcza a
Munkában kigyult.

Be csak derék, pompás lesz,
Ha reggel korán
Üdvözli jó szüleit
A fiu s a lány.

Ámde kemény volt kicsit
A Gyula feje.
Az ujévi köszöntő
Kínnal fért bele.

S még az ágyban is szegény
Csak egyre magolt.
Ily keserves munkája
Még nem igen volt.

Versét addig tanulá
A kicsiny legény —
Miglen a nagy buzgóság
Elnyomta szegényt.

Már a reggel kinyitá
A fényes kaput,
Már elmult nyolcz óra is —
S még mindig aludt.

Sári a szülőket már
Üdvözölte rég,
Ámde az álmos Gyula
Nem közelge még.

Mosolyogtak a szülék. —
De ajándokot,
Bár Gyulácska még aludt,
Bővecskén kapott.

Mert szándéka jó vala,
Hisz annyit magolt! —
Csakhogy a szorgalmánál
Nagyobb álma volt.

Sári az ablak alá
Suhant csöndesen
S igy szólt: „Az ajándokot
Melléje teszem!“

Ha fölébred, no hiszen
Lesz nagy bámulás!
S kérdi majd: ki hozta ezt?
Angyal, senki más!

És azután apránkint
Mind eszébe jut.
Bizony szinte sajnálom
Az álmos fiut.

A MENTŐCSÓNAK.

(Képpel a 200. l.)

Mikor a tengeren zivatar dühöng, akkor a hajókra nézve legveszedelmesebb a sziklás partok közelében lenni, mert itt menthetetlenül hajótörést szenvednek. A partlakosság ezt jól tudja s ha zivatar közepette hajót lát a veszélyes szirtekre vetődni, gyorsan elővonja a mentő csónakot és nemes áldozatkézséggel merészkedik a tajtékzó hullámok közé, hogy legalább az embereket megmentsék. Számos ilyen hőstettet hajtanak végre évenként a derék parti lakosok anélkül, hogy a világ tudna róla valamit; nem is várnak ők egyéb jutalmat azon öntudatnál, melyet a teljesitett kötelesség után minden becsületes ember föltalál magában.

A mentőcsónakot természetesen nagyon szilárdul kell épiteni, hogy a viharos tengerrel daczolhasson; arról is gondoskodni kell, hogy könnyen föl ne forduljon és el ne merüljön, mely czélból a csónak egészen sajátságos szerkezetet nyer. Sok száz emberélet mentetik meg ekként éven át s a megtentettek hálát mondanak aztán a mentőcsónak készitőinek és gazdáinak.

A ZUHATAG TELBEN.

(Képpel a 208. l.)

Nini, furcsa! mi történt a patakkal? Hiszen eddig oly vigan, oly nyugtalanul ugrált szirtről szirtre, mintha soha sem akarna megpihenni. Ejnye, bizony azt kell hinnem, hogy a fagy mégis meg tudta fékezni a nyugtalan patakot. Hideg éj volt, a patak is befagyott.

A zuhatag, mely morogva és zajongva ömlött alá, most nagy, hosszu jégcsapokban függ le, és mint mikor a fecsegőnek befogják a száját, kelletlenül, de mégis hallgat. A jégcsapok pedig mindig hosszabbakká lesznek, mert a viz felülről lassan még szivárog; de mire a jégcsap végére jut, szintén odafagy s végre az egész zuhatag csillogó jégrudakból áll.

Egy álló zuhatag, — nem furcsa az? Milyen bohókás tréfákat tud a tél csinálni!

De majd ha beköszönt a tavasz lágy szellőivel és meleg napsugarával s felolvasztja a jeget, — no majd lesz akkor! Még sokkal vigabban fog a zuhatag csevegni és locsogni s akkor majd megint elsétálunk hozzá.

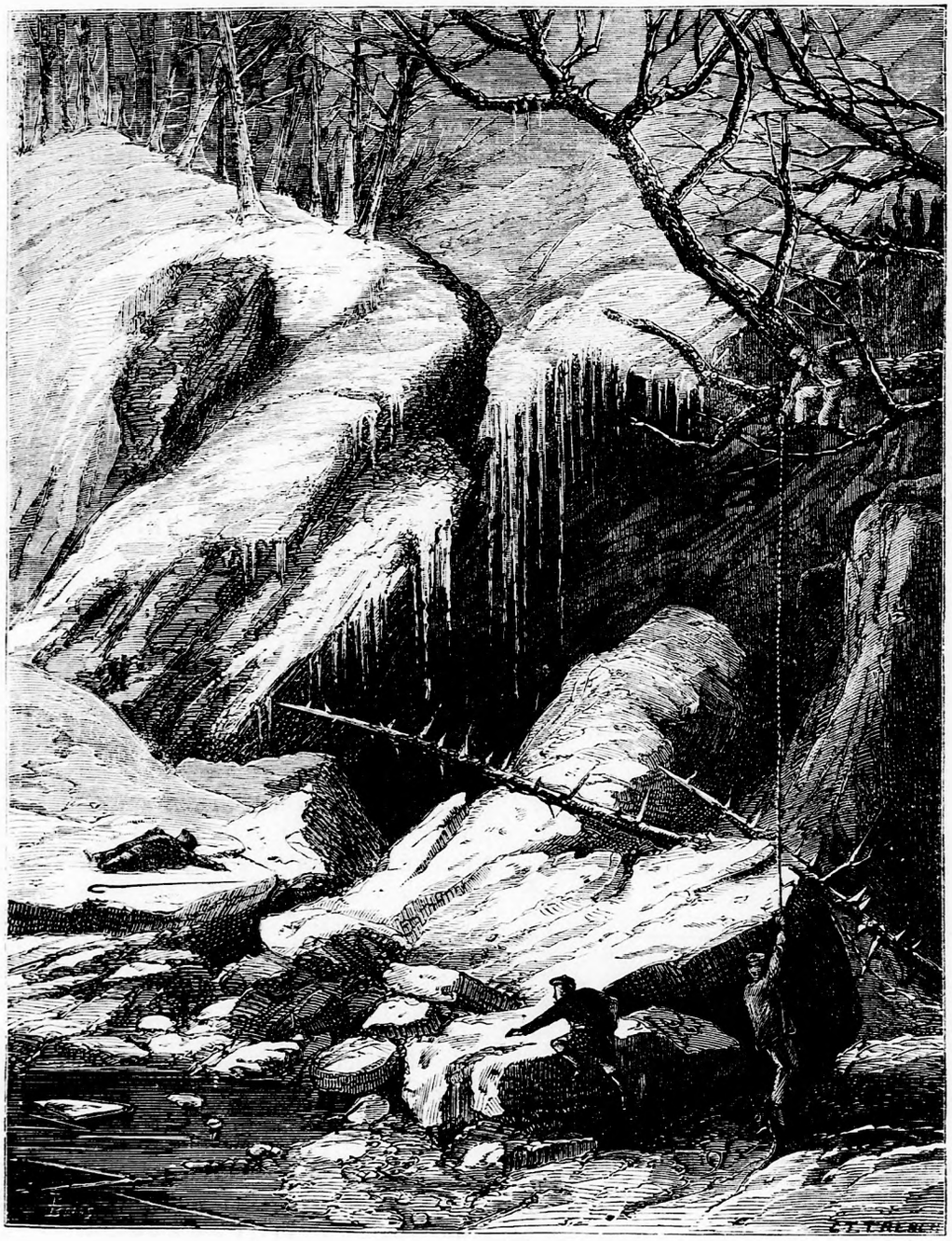

A Zuhatag Télben. (Lásd a 207. l.)

Pest-bécsi irodalmi és müvészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.*
Ára negyedévre 1 frt.
Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.